

ГОЛЯМ МАЛЪК ЖИВОТ

Спомени за едно радостно куче

ДИЙН КУНЦ

За автора

ДИЙН КУНЦ печели конкурса за художествена литература на „Атлантик Мантли“, докато учи последна година в колежа, и оттогава не спира да пише. От книгите му са продадени над четиристотин милиона екземпляра на тридесет и осем езика. В продължение на години Дийн Кунц си мисли, че има всичко. Преуспял писател с над двадесет бестселъра на първо място в класацията на „Ню Йорк Таймс“, той се радва на продуктивна творческа кариера. Женен е за любимата си от гимназията и двамата живеят щастливо. Всичко около тях говори за покой и доволство. И тогава се появява Трикси. Дийн винаги е искал куче и дори пише няколко книги, в които има и герои кучета. Но едва когато среща Трикси, открива истински промяната, която това прекрасно същество носи със себе си. Думите му, вдъхновени от общуването с Трикси, звучат искрено, убедително и проникновено: „Във всеки малък живот можем да видим голяма истина и красота. Във всеки малък живот можем да зърнем принципа на всички неща във вселената“.

Дийн Кунц живее в Южна Калифорния със съпругата си Герда и новото им куче Анна.

За книгата

Голям малък живот е историята на едно специално куче, разказана от прочутия Дийн Кунц. Тя неизбежно ще стопли сърцето ви и ще ви накара докрай да повярвате, че интелигентността не е привилегия единствено на нас, хората.

Интелигентна, лишена от суета и благословена с невероятната дарба да живее в настоящето, радостна и пряма като всички кучета, Трикси влага сърцето си във всичко, което върши – независимо дали гони топка за тенис, прави номера на някого или защитава близките си. Обучена от организацията „Кучета компаньони за независимост“, Трикси се „пенсioniра“ поради травма, но с таланта си да помага успява да научи Дийн да се доверява на инстинктите си, убеждава го да намали работната си седмица до петдесет часа и – може би най-важното – възражда в него чувството на почуда, което със сигурност няма да го напусне до края на живота. Трикси се превръща в негово вдъхновение: „Дойде си с името: Трикси. Понякога се шегувах, че ми звучи повече като име на стриптизърка, отколкото като на куче. Казаха ни, че можем да го променим и че тя бързо ще свикне с новото си име. Но ако ми звучеше по-скоро като на стриптизърка, отколкото като на куче, в същото време звучеше повече като на елф или фея, отколкото като на стриптизърка. Елфите и феите са вълшебни същества – такова беше и нашето куче.“

Трикси тежала само трийсетина килограма и Дийн понякога я наричал просто Дребосъчка – едно малко същество в този огромен свят. Живяла по-малко от дванайсет години Но във всички важни аспекти, включително влиянието си върху хората, която са я обичали, изживяла един наистина голям живот.

ДИЙН КУНЦ

Голям малък живот

Спомени за едно радостно куче

Превод от английски Ирина Манушева

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 988 0193

Dean Koontz
A BIG LITTLE LIFE

Copyright © 2009 by Dean Koontz
Published by arrangement with Prava i Prevodi and Lennart Sane Agency AB

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2013
© Ирина Манушева, превод, 2013
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2013

ISBN 978-954-474-618-6

На Герда,
която сподели чудото и загубата,
която позна тъй голяма болка,
защото радостта преди нея бе още по-голяма,
и която намери кураж да го направи отново.
Бог да те благослови.

*През по-голямата част от живота си
кучетата живеят
в Тихо сърце.
Човеците обикновено живеят в съседство –
в Отчаяно сърце.
Хубаво е от време на време да поживявате
на нашия адрес.*

Т р и к с и К у н ц

1

Един призрачен момент,
около който се върти цялата история

СТРАШНИЧКИЯТ МОМЕНТ, тъй важен за нашата история, се случи една вечер преди повече от десет години.

Трикси – тригодишна златиста ретривърка с неповторима красота и в отлична форма, осиновена предния

септември, живееше вече четвърти месец с мен и съпругата ми Герга.

Тя беше радостна, любвеобилна, смешна, интелигентна, забележително послушна. Освен това беше по-хладнокръвна и горда, отколкото някога съм мислел, че може да бъде едно куче.

Тя съвсем неочаквано вече бе успяла да ме промени като човек и като писател. Едва сега започвах да разбирам същността на тези промени и накъде ме водеха те.

Януари, 1999 година

Първата ни къща в Нюпорт Бийч, в квартала „Харбър Ридж“, имаше невероятно дълъг коридор на горния етаж – по-точно вътрешен балкон над фойето долу. Понеже беше застлан с килим и следователно предлагаше чудесна триеца повърхност за лапи, а покрай стените му нямаше нищо чупливо, аз често си играех там с Трикси при лошо време или в хладните зимни вечери, когато слънцето залязваше рано.

Отначало ѝ хвърлях топка или кучешка играчка. Кучешката играчка беше петнайсетина сантиметра дълга, направена от твърда гума с дупка в средата. Човек можеше да натъпче там смес от фъстъчено масло и грашули и кучето да се занимава с нея повече от час. Аз лично съм пробвал това два пъти, но Трикси успяваше да изчопли вкусната смес за около пет минути – по-малко, отколкото ми трябваша, за да я приготвя.

Една вечер гумената играчка отскочи силно и се удари в малка картина с маслени бои и скъса платното. Картината беше много стара и една от любимите на Герда.

Няколко дни по-късно, когато тя забеляза белята, аз веднага се оправдах:

– Кучето го направи.

– Дори да се изправи на задните си крака, пак не е достатъчно висока да я достигне – възрази Герда.

Уверен в непоклатимата си логика, аз отвърнах:

– Кучето беше тук, в коридора. Играчката беше тук. Играчката е на кучето. Кучето искаше да си играе. Ако кучето не беше толкова сладко, аз нямаше да искам да си играя с него. Коридор, куче, играчка, сладко, игра – белята с картината беше неизбежна.

– Значи, казваш, че кучето е виновно, защото е сладко.

Нямаше да позволя добре обоснованата ми позиция да пострада заради дребни подробности. Настъпни моменти да прибягна до резервното обяснение, което си бях подготвил:

– Освен това, може да не е достатъчно висока, но знае къде държим малката стълбичка.

И така, заради повредената картина занаят, когато играехме в коридора, ни беше забранено да използваме гумената играчка. Нещо повече – вече нямаш право да хвърлям тенис топката, а само да я търкалям.

Обясних новите правила на Трикси, а тя ме гледаше със сериозно изражение.

– Това е ценен урок – заключих аз. – Сигурен съм, че ако след като повреди картината, веднага беше отишла при майка си и си беше признала, сега нямаше да имаш това петно върху името си.

В тон с новите правила аз винаги засилвах топката с движение в китката, за да ѝ придам достатъчно скорост да стигне до края на коридора. Трукси се спускаше след нея, като или я заграждаше, или я улавяше във въздуха, ако отскочеше от подпората на парапета. Бързо ми я връщаше, а аз веднага я изстрелвах отново. След двайсет минути хълбоците ѝ започваха да потрепват, тя изплезваше език и макар все още да намираше тенис топката за безценно съкровище, беше готова да ми я повери за известно време.

Двамата лягахме един до друг на пода, Трукси дишаше тежко, а аз галех буйната ѝ златиста косина, докато тя си поеме въздух.

От първата седмица, в която се появи в живота ни, двамата с Трукси почти не бяхме пропускали ден да полегим заедно на пода и да се погледаме в очите. На мен това ми действаше успокоително поради очевидната причина, че гушкането с любящо куче винаги действа успокоително. Беше ми странно, че тя може да ме гледа в очите толкова, колкото искам – десет, двайсет или трийсет минути – и много рядко се случваше първа да отклони поглед.

Това беше не само медитация, но и начин на общуване, макар да не мога да обясня какво друго ми е внушавала

тя, освен любов. Мога да кажа, че често виждах в очите ѝ копнеж да бъде разбрана по сложния начин, който само речта може да улесни.

Когато дишането на Трукси се успокояваше, ние оставахме на пода, гледахме се в очите, сближени от взаимната си обич, но взрени през пропастта, разделяща съществуване, което може да говори, от друго, което не може. Кучетата плуват през море от човешка реч, ослушват се внимателно за познати думички, търпеливо се опитват да разтълкуват това, което им казваме, макар по-голямата част от него винаги да си остава непонятна за тях. Никой човек не е способен на такова търпение. Ако вземем множеството команди, които бе усвоила по време на обучението си за куче помощник, и всичко онова, което сама беше научила – бисквита, пиле, разходка, пате, стълбичка, масло, картина, реставрация, електромагнетизъм – речникът ѝ съдържаеше поне стотина думи. С годините щеше да нарасне почти двойно. Това ме накара да се замисля... Осъзнаването, че думите имат смисъл, желанието да ги запомни, намерението да съобразява поведението си с тези, които разбира – дали всичко това ни набежда на извода, че кучето също копнее да говори?

Докато гледах Трукси в очите, понякога мълчах, но друг път ѝ разказвах за деня си, за проблемите си, за надеждите си, изобщо за всичко, което ми дойдеше наум. Хората, които обичат кучета, добре познават този вид приказки. Кучето не реагира – нито някой очаква това от него – но слуша и се диви.

Онази януарска вечер, след четири месеца, в които Трикси беше олицетворение на несекваща радост и вече бе успяла да предизвика положителна промяна у мен, аз ѝ казах:

— Ти не си просто куче. Не можеш да ме заблудиш. Аз знам какво си *всъщност*.

Сякаш за да ми отговори, тя вдигна глава, отстъпи леко назад и ме изгледа с нещо, напомнящо загриженост. Златистите ретривъри имат мускули на челото, които им позволяват по-широк спектър от изражения на лицето, в сравнение с много други породи. Никога досега не беше реагирала по този начин и аз развеселено изтълкувах физиономията ѝ в смисъл: „Опа, някак си съм се издала!“

— Ти всъщност си ангел — продължих аз.

За моя изненада тя скочи на крака, сякаш стресната от нещо, втурна се по коридора, обърна се и се взря в мен. Напрегнала мускули, раздалечила леко крака за по-добър баланс, изпънала глава, вдигнала уши, доколкото може да ги вдигне един ретривър, тя сякаш очакваше следващите ми думи.

Аз рядко губя дар слово. Поведението на Трикси, което изглеждаше като реакция на казаното от мен, все едно беше разбрала всяка дума, ме накара да настръхна и онемея.

Заинтригуван, аз коленичих, чудейки се какво ще направи сега, но тя само ме гледаше. Когато се изправих, продължи вътренчено да ме наблюдава.